

Приключенията на

ДОКТОР Г МСЪН

И НЕГОВИТЕ ПРИЯТЕЛИ ЖИВОТНИТЕ

ЕДНА ЛЮБОПИТНА ГОСПОЖИЦА
И ДРУГИ ПРИКАЗКИ

Издателство „Фюм“

Срещата с гъските

Доктор Тим Томсън затвори дебелата книга с приключения чак когато започна да се смрачава. Можеше да почете още малко, ако погледът му не беше попаднал върху календара.

– Осми ноември... Хм... – измърмори той и се почеса смутено по главата. – Струва ми се, че тази дата е много важна, но не си спомням защо!

– Аз ще ти кажа защо, стари глупако! – изкряска папагалът Фред, който беше секретар на доктора и обичаше да си придава важност. – На осми ноември гъските се отбиват на Боровинковия хълм.

Вярно! Всяка година по това време гъските минаваха през Боровинковия хълм, преди да продължат миграционния си полет през океана. И всяка година на осми ноември доктор Томсън и животните, които бяха неговите приятели и живееха с него, отиваха да изпратят гъските и да им пожелаят успешен полет.

– Колко съм разсеян! Благодаря, Фред! – докторът погали перушината на наежения папагал и пак се почеса по главата. – Сега да видим... Всяка година гъските прелитат в седем вечерта, а сега е...

Шест и две минути. Олеле! – той скочи стреснато. – По-бързо! Трябва да се приготвим и да отидем на хълма. Остава ни по-малко от час!

Животните се защураха

насам-натам и извадиха от килера и шкафовете всякакви храни и лакомства за гъски: различни видове зърно, брашно, плодове.

Една любопитна госпожица

– Доктор Томсън!
Докторе! Има ли някого
тук? Господи, каква
неразбория! Явно тук няма
жена! Ама разбира се!
Нито една жена няма
да живее сред толкова
животни!

Кой ли викаше така?
И кой би могъл да влезе
в къщата без покана
и без да почука? Никой
освен госпожица Роза,
сетиха се животните.

Любопитната госпожица Роза, или Любопитницата,
както я наричаха всички, задължително се появяваше
при доктор Томсън поне веднъж годишно, винаги
с една и съща цел: да огледа къщата на този чудак,
който никога не се показваше пред съседите си.

Според лисицата Аби госпожица Роза приличаше
повече на хипопотам, отколкото на госпожица,
защото беше огромна, шишкава и трмава.

Освен че беше луда по сладкиши, торти, шоколад,
бонбони, тя беше луда и по своето кученце,
гребосъчето Шърли.

– Мила госпожице Роза, с какво мога да ви бъда
полезен? – попита докторът с въздишка, когато
разбра, че точно тя е нахълтала в дома му.

После, за да се покаже възпитан, докторът започна
да пригладжа косата си и да оправя грехите си.

– Слава Богу, аз нямам нужда от нищо, граги ми
доктор Томсън – отвърна Любопитницата. –
Но нещо става с горкичката ми Шърли. Никога
не е била толкова зле! Дори не иска да помирише
ханките, които собственоръчно ѝ приготвям всеки
божи ден. Представяте ли си, докторе!

Разбира се, Шърли изобщо
не беше болна. Доктор Томсън
го разбра от пръв поглед,
но не се издаде. Знаеше,
че Любопитницата не може
да разбере нито думичка
на кучешки, затова попита
Шърли на нейния език:

– Е, защо не искаш да ядеш?

Дръжте крадеца!

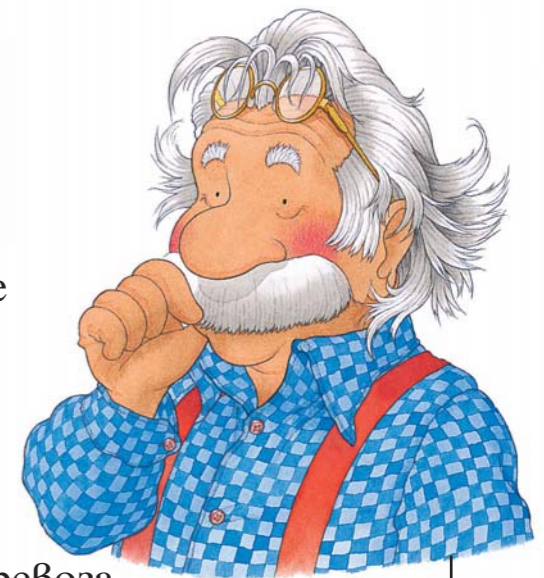

– Не може да бъде, захарта пак е свършила! Сигурен съм, че снощи кутията беше пълна. Как е възможно сега да е празна? – мърмореше таралежът Рик. – Тази работа не ми харесва.

– На мен също! – обади се и лисицата Аби. – Страшно искам да разбера къде са изчезнали бисквитите с гжинджифил, които ми изпрати братовчед ми! Кой ги е отмъкнал? В тази къща някой се прави на хитрец, но ако разбера кой е, лошо му се пише...

И наистина, от няколко дни изчезваше какво ли не. Изчезна дори възглавницата, която гъските бяха подарили на доктора. Той много си я обичаше, защото беше пълна с най-мекия гъши пух и беше много удобна и лека.

Досега в къщата никога нищо не беше изчезвало и затова всички бяха много объркани. Докторът знаеше, че час по-скоро трябва да се направи нещо, затова незабавно събра най-верните си приятели.

След кратък съвет взеха решение да устроят клопка и да хванат крадеца. Намислиха да закачат звънчета на кошниците с храна – вземе ли крадецът някоя кошница, звънчето ще звънне и ще вдигне тревога. Точно така! Щеше да бъде детска игра да го хванат.

И наистина, още същата нощ животните се събудиха от несекващ звън, който заведе всички до едно и също място. На това място някой се опитваше да краде и този някой беше един от тях – белката Флик.

– Аааа! Хванахме те! Най-после те хванахме! – извика ядосано доктор Томпсън.

Той насочи лъча на фенерчето право в очите на белката и я заслепи. Флик беше ужасена.

